

Ἐκκλησία Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
Ἱερὰ Σύνοδος

Ἀριθμ. Πρωτ. 2303

Ἐν Ἀθήναις, 12/25.1.2016

**Ἐγκύκλιος Ἐνημερωτικὴ καὶ Παραινετικὴ
Πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας**

**Τὸ νέον «Σύμφωνο Συμβίωσης»
ἀνεξαρτήτως φύλου,
τὸ ὁποῖο ἐψηφίσθη
τὴν 10ην/23ην Δεκεμβρίου 2015**

*Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Συλλειτουργοί·
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ πεφιλημένα·*

Μὲ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν μας βαθύτατα λυπημένας καὶ ἀγωνιώσας, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀπευθύνωμεν εἰς τὴν Ἀγάπην Σας λόγον Παραμυθίας, λόγον Ἐνισχύσεως, λόγον Ἐλπίδος, λόγον Μετανοίας.

Ἄπαντες γνωρίζομεν τὴν καθοδικὴν καὶ θεομάχον πορείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, τὸ ὁποῖον ἤδη ἔχει ἔλθει εἰς **πλήρη ρῆξιν** μὲ τὸν Εὐαγγελικὸν Νόμον, μὲ τὰ Εὐλογημένα Ἦθη τῆς Ἑλληνορθοδόξου Παραδόσεώς μας, μὲ τὸ ἐλπιδοφόρον Ὅραμα τῆς Θεώσεως τοῦ Ἀνθρώπου, μὲ αὐτὴν τὴν Ἀνθρωπίνην Φύσιν, μὲ αὐτὸ τοῦτο τὸ Κατ' Εἰκόνα καὶ Καθ' Ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, βάσει τοῦ ὁποῖου ἐπλάσθη ὁ Ἄνθρωπος ὡς ἄρσεν καὶ θῆλυ, μὲ τὸν Νομικὸν Πολιτισμὸν μας, ὁ ὁποῖος ἀνέκαθεν ἐχαρακτήριζε τὴν ὁμοφυλοφιλίαν ὡς ἔγκλημα, καὶ ὡς ἀπαξίωσιν τῶν κατὰ φύσιν διαπροσωπικῶν σχέσεων (Ποινικὸς Κῶδιξ, Ἄρθρον 347).

Πάντα ταῦτα ἤδη εἶχαν **εὐτελισθῆ** καὶ **ἐκχυδαίσθῆ** μὲ τὸν Ν.3719/26.11.2008, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπετρέπετο «ἡ συμφωνία δύο ἐνήλικων ἐτερόφυλων προσώπων, μὲ τὴν ὁποία ὀργανώνουν τὴν συμβίωσίν τους (σύμφωνο συμβίωσης)», καὶ ἡ ὁποία «καταρτίζεται αὐτοπροσώπως μὲ συμβολαιογραφικὸ ἔγγραφο» (Ἄρθρο 1, Σύσταση).

Εἰς τὴν πλήρη ἐκκοσμίκευσιν, ἐκθεμελίωσιν καὶ ἀποϊεροποίησιν τοῦ Θεοῖδρύτου Γάμου, ὁ ὁποῖος κινεῖται εἰς τὰ εὐλογημένα ὄρια τοῦ ὑγιοῦς κοινωνικοῦ τριπτύχου: Ἀνὴρ-Γυνή-Τέκνα, συμβάλλει πλέον ἢ «συμβίωση», ὄχι μόνον τῶν «ἑτερόφυλων προσώπων», ἄνευ Ἱερολογίας, ἀλλὰ καὶ τῶν «ἐνήλικων προσώπων, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ φύλο τους», ὅπως προβλέπει τὸ «Νέον Σύμφωνον», ὡς ἐπέκτασις τοῦ προηγουμένου (2008), ἀλλ' ὄχι καὶ ὡς ὀλοκλήρωσις αὐτοῦ, διότι –εἶναι βέβαιον– ὅτι θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ νομιμοποιήσις τοῦ «γάμου» τῶν ὁμοφύλων, ὡς καὶ ἡ δυνατότης «υἰοθεσίας», ἢ «τεκνοθεσίας», ὅπως ὠραιοποιεῖται ἡ ἀθλιότης καὶ ὁ εὐτελισμός.

Οὕτως ἢ ἄλλως, αἱ περισσότεραι διατάξεις τοῦ Νόμου περὶ «Συμβιώσεως», ἑτεροφύλου καὶ ὁμοφύλου, ἐξισώνουν τὸ «Σύμφωνο» μὲ τὸν καθιερωμένον Γάμον καὶ μάλιστα εὐτελίζεται περαιτέρω αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ ἢ Πολιτεία, ἢ Ὅποια καταγράφει πλέον τὰ «Σύμφωνα» εἰς τὰ Ληξιαρχεῖα σὲ διαφορετικὰ Βιβλία («ἄνοιγμα ληξιαρχικῶν μερίδων»).

* * *

Πατέρες καὶ Ἀδελφοί·

Ἡ ἐλευθέρα συμβίωσις εἶχε ἤδη ἀλλοιώσει τὴν κανονικὴν-φυσικὴν εἰκόνα τῶν διαπροσωπικῶν σχέσεων. Καὶ τώρα, μὲ κρατικὴν ἐπικύρωσιν ἐνὸς θεομάχου Κοινοβουλίου, καὶ παρὰ τὸν Καταστατικὸν Χάρτην, ἦτοι τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, διὰ τοῦ Ὁποίου ἡ Χώρα μας κυβερνᾶται «εἰς τὸ Ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος», ἐν ὀνόματι δὲ τῶν κομματικῶν καὶ ὑπαρξιακῶν ιδεοληψιῶν, «ιδεολογικοπολιτικῶν δογματισμῶν σὲ σχέση μὲ τὴν κοινωνικὴ συγκρότηση», αἱ σχέσεις αὐταὶ ὑποβαθμίζονται, ἀνατρέπονται καὶ μεταβάλλονται εἰς ἀπροσώπους διασωματικὰς σχέσεις.

Αἱ παρὰ φύσιν σχέσεις τῶν θεομάχων «Συμφώνων» ὀδηγοῦν τὸν Ἄνθρωπον εἰς ἓνα μεταλλαγμένον ὄν, ἄνευ τῆς γνησίας φύσεως αὐτοῦ, ἄνευ τοῦ Ὁράματος καὶ τοῦ θυσιαστικοῦ ἀθλήματος τῆς ἐνώσεως Προσώπων ἐν Κοινωνίᾳ Ἀγάπης, ἐντὸς τῆς Ὁποίας –μακρὰν τῆς φιλαυτίας καὶ τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ– γεννῶνται, ὡς ὑγιῆς καρπός, τὰ τέκνα καὶ ὀλοκληρῶνεται ἡ Κοινωνία κατ' εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, μὲ προοπτικὴν ἐσχατολογικὴν-μεταϊστορικὴν.

Ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων δὲν ἦτο ὑποχρεωμένη, οὔτε εἶχε ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν τὴν ἐξουσιοδότησιν νὰ ἀντι-νομοθετῇ ἔναντι τοῦ Φυσικοῦ καὶ Θεϊκοῦ Νόμου καὶ νὰ νομιμοποιῇ ἐναλλακτικὰς μορφὰς οἰκογενείας, ἐν ὀνόματι δῆθεν τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, ἐφ'

ὅσον εἰς τὴν Ἑλληνορθόδοξον Παράδοσίν μας δὲν ὑφίσταται δικαίωμα εἰς τὸ παρὰ φύσιν, ἀλλὰ μόνον ἐλευθερία ἀτομικὴ-προσωπικὴ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ παρὰ φύσιν - τοῦ κατὰ φύσιν - τοῦ ὑπὲρ φύσιν.

Τὸ Δικαίωμα καὶ ἡ Ἐλευθερία δὲν ταυτίζονται ἐν προκειμένῳ οὔτε περιβάλλονται μὲ Νόμους Πολιτειακοὺς, οἱ ὅποιοι ἐξισώνουν τὸ Ἀνθρώπινον μὲ τὸ ζῶδες, τὸ Φῶς μὲ τὸ σκότος, τὴν Ἀλήθειαν μὲ τὸ ψεῦδος, τὸ Γνήσιον μὲ τὸ νόθον, τὸ Ἱερόν μὲ τὸ βέβηλον, τὸ Ἅγιον μὲ τὸ ἀνίερον καὶ τὸ ἱερόσυλον.

* * *

Ἀδελφοὶ καὶ Τέκνα ἐν Κυρίῳ·

Ἡ Θεομάχος αὐτὴ Νομοθεσία τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, ἡ ὁποία ἐπεσφραγίσθη μὲ τὴν κατάπτυστον δήλωσιν, ὅτι «κλείνει ἕνας κύκλος ὀπισθοδρόμησης καὶ ντροπῆς γιὰ τὸ ἑλληνικὸ κράτος», καὶ μάλιστα κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ καὶ μὲ τὴν μορφήν τοῦ κατεπεύγοντος, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποτελεῖ μίαν ἀνοικτὴν καὶ βιαίαν πρόκλησιν εἰς τὴν Χριστιανικὴν καὶ Ἐθνικὴν μας ταυτότητα, ἀναδεικνύει τὴν βαθεῖαν πνευματικὴν καὶ κοινωνικὴν κρίσιν, τὴν ὁποίαν διέρχεται ἡ εὐλογημένη Πατρίδα μας καὶ ἡ ὁποία ἤδη κορυφώνεται εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἀποστασίας.

Τὰ ἀντι-ευαγγελικὰ καὶ σαφῶς ἀντι-ανθρώπινα «Σύμφωνα Συμβιώσεως», οἱ ἐπονείδιστοι Νόμοι 3719/2008 καὶ 4356/2015, βεβαίως δὲ ὄχι μόνον αὐτοί, ἀλλὰ κυρίως αὐτοί, καταρρακώνουν τὴν Ἀνθρώπινην Ἀξιοπρέπεια, νομιμοποιοῦν τὴν Ἀνευθυνότητα, ἀρνοῦνται τὴν Ἱερότητα τῆς Ζωῆς, ἀποτελοῦν ὠρολογιακὴν βόμβαν εἰς τὰ θεμέλια τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ Γένους μας καὶ ἐν τέλει μεταβάλλουν τὸν Ἁγιοτόκον καὶ Ἡρωτόκον καὶ Αἱματόβρεκτον Τόπον μας ἀπὸ Χώραν Ἰδανικῶν, εἰς χώραν ὄχι μόνον πλέον δανεικῶν, ἀλλὰ καὶ χώραν Σοδομιτῶν.

Εἶχαν προηγηθῆ αἱ Θεομάχοι καὶ λίαν προκλητικαὶ παρελάσεις ὑπερηφάνιας τῶν ἀκολουθούντων ἢ ὑποστηριζόντων τὰς τοιοῦτου εἶδους παρεκκλίσεις, μὲ τὴν καταφανῆ καὶ διακηρυχθεῖσαν **στήριξιν τῶν Τοπικῶν Ἀρχόντων καὶ Πολιτικῶν**, ὡς καὶ τὴν ἄμεσον καὶ ὁμολογηθεῖσαν ἐμπλοκὴν, ἠθικὴν καὶ οικονομικὴν, τῶν **Δυτικῶν Ξένων Κέντρων Ἀποφάσεων**, εἰς τὴν προοπτικὴν νὰ μεταβληθῆ ὁ Λαός μας εἰς χειραγωγήσιμον ἀγέλην χοίρων βοσκομένην, ἐν ὀνόματι μιᾶς δῆθεν Ἀνοικτῆς Κοινωνίας, εἰς τὴν ὁποίαν **τὰ πάντα εἶναι ὄχι ἀπλῶς ἀνεκτά, ἀλλὰ τὰ πάντα εἶναι ἰσοπεδωτικὰ ἴσα, νόμιμα καὶ ἠθικά**, πᾶς δὲ διαφωνῶν πρέπει νὰ διώκεται ὡς δῆθεν καλλιεργῶν τὸ ρατσιστικὸν μῖσος καὶ ὡς δῆθεν ἀρνούμενος

τὸ δικαίωμα εἰς τὴν διαφορετικότητα.

Εἶναι ἐνδεικτικὸν τῆς κορυφουμένης **Ἀποστασίας** ὅσα μαρτυρεῖ πρόσφατος δημοσκόπησις, εἰδικῶς ἐπὶ τῶν θεμάτων ἀφορώντων τὸν θεομάχον Νόμον τοῦ «Συμφώνου Συμβίωσης», ἐφ' ὅσον ὀριακὰ πλέον τὸ 50,5% τάσσεται κατὰ τοῦ γάμου τῶν ὁμοφύλων, τὸ 65,6% εἶναι τῆς ἀπόψεως, ὅτι «ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι ἕνας τρόπος ζωῆς, ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ γίνῃ ἀποδεκτὸς ἀπὸ τὴν κοινωνίαν», τὸ δὲ 82,3% τάσσεται ὑπὲρ τοῦ λεγομένου πολιτικοῦ γάμου.

Καὶ βεβαίως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ θεωρηθῇ ὡς σημεῖον τῶν καιρῶν καὶ νὰ μὴ προκαλῆ βαθυτάτην ὀδύνην ἢ ἀπροκάλυπτος ἀποστατικὴ διαμαρτυρία τῶν ὁμοφυλοφίλων, ψηφίζομένου τοῦ «Συμφώνου», καὶ τῶν ὑποστηρικτῶν αὐτῶν, πρὸ τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι ἠσέβησαν βαρύντατα μὲ ἓνα ἥθος βαθύτατα ἀντι-εκκλησιαστικὸν καὶ ἀντι-κληρικαλικόν.

Τὸ ἀποστατικὸν αὐτὸ κλίμα ἐρμηνεύει ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ διατί –ἐκτὸς τῆς παρατεινομένης οικονομικῆς κρίσεως– «οἱ μισοὶ Ἕλληνες πᾶσχουν ἀπὸ κατάθλιψη», ὅπως ἔδειξεν ἔρευνα τῆς Ἐθνικῆς Σχολῆς Δημοσίας Ὑγείας, δημοσιευθεῖσα πρὸ ὀλίγων ἡμέρων, τὴν 14.12.2015· ἐπίσης δέ, τὸ διατί –ὅπως διαπιστώνει τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὸ Παρατηρητήριον Κοινωνικοπολιτικῶν Ἀλλαγῶν– εἶναι «χωρὶς αἰσιοδοξία οἱ Ἕλληνες», καὶ ἐκτιμοῦν, ὅτι «ἡ κρίσις εἶναι στὴν ἀρχὴ της».

* * *

Πατέρες, Ποιμένες, Ἀδελφοὶ καὶ Τέκνα ἐν Κυρίῳ·

Ὁ σταδιακὸς ἀποχριστιανισμὸς τῆς εὐλογημένης Πατρίδος μας εἶναι πλέον ὄχι μόνον ὀρατὸς, ἀλλὰ καὶ ὀδυνηρὰ ψηλαφητὸς καὶ διακηρυσσόμενος ἀπρεπῶς ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν βῆμα τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, ὅπως δὲ εἶναι ἀναμενόμενον ἀπὸ μίαν Πολιτικὴν Ἐξουσίαν ἀρνούμενην νὰ ὀρκισθῇ εἰς τὰ Ἱερά καὶ τὰ Ὅσια τοῦ Γένους μας, ἢ ἱερόσυλος αὐτὴ διαδικασία θὰ συνεχισθῇ καὶ θὰ ἀποκορυφωθῇ.

Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ προκαλῆ εἰς τὰ ζῶντα καὶ ἐνεργὰ Μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας πανικὸν καὶ κατάθλιψιν καὶ ἀκραίας ἀντικοινωνικὰς ἐκδηλώσεις, ἐφ' ὅσον ἀποτελοῦμεν τὴν ὄντως Ἀνοικτὴν Κοινωνίαν, ἢ Ὁποία βιώνει τὸ **Μέγα Μυστήριον τῆς Ἀγάπης**, διὰ τοῦ Ὁποίου μέσα εἰς τὸ δέος καὶ τὴν πραγματικὴν Χαράν, ὑπὸ τὸ Φῶς καὶ τὴν Χάριν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐνώνονται τὸ Ἄκτιστον μὲ τὸ Κτιστόν, τὸ Θεῖον μὲ τὸ Ἀνθρώπινον, ὥστε νὰ μεταμορφώνεται καὶ νὰ μεταστοιχειώνεται ὁ Ἄνθρωπος καὶ νὰ πραγματώνεται ὁ σκοπὸς τῆς ὑπάρξεώς Του.

Ἡ ἐντολή τοῦ Κυρίου μας «Πορευθέντες...» εἶναι σήμερα ἄκρως ἐπίκαιρος καὶ ἡ εὐθύνη μας ἰλιγγιώδης διὰ μίαν συνεπῆ, ἔργω καὶ λόγῳ, **Ζωντανὴν Μαρτυρίαν Πίστεως καὶ Ζωῆς**, μακρὰν ἀπὸ τὴν ραθυμίαν, τὴν ἀνευθυνότητα, τὸν συμβιβασμὸν, τὸν ἐφησυχασμὸν εἰς τὸν ἀστικοποιημένον καὶ τυποποιημένον χριστιανισμὸν μας καὶ τὴν ἀδιαφορίαν.

Τὰ Ἐνοριακὰ Κέντρα μας ὀφείλουν νὰ παραμείνουν καὶ νὰ εἶναι **Ἐστίες Ζωῆς, Ἐλπίδος καὶ Πνευματικῆς Ἀντιστάσεως** εἰς τὴν παντοειδῆ παρακμήν, ἀλλὰ καὶ **Πανδοχεῖα Ἀγάπης καὶ Ἀγιότητος**, τὰ μόνα αὐτὰ ψυχικὰ ἀντιβιοτικά εἰς τὴν πανοῦκλαν τοῦ ὕλισμοῦ, τοῦ ἡδονισμοῦ, τοῦ ἐκχυδαϊσμοῦ καὶ τῆς ἀνέλπιδος ἐνδοκοσμικότητος.

Ἡ Μετάνοιά μας, προσωπικὴ καὶ συλλογικὴ, ἅς εἶναι ἡ **διαρκῆς μέριμνά** μας, ἀναλογιζόμενοι τὴν εὐθύνην μας καὶ τὴν συνειδητὴν ἢ ἀσυνειδητὸν ἢ παθητικὴν συμμετοχὴν μας εἰς τὴν πρόοδον τῆς **Ἀποστασίας**, αὐτοανακρινόμενοι καὶ αὐτομεμφόμενοι καὶ λαμβάνοντες γενναίας ἀποφάσεις διὰ μίαν **ριζικὴν ἀλλαγὴν** εἰς προσωπικόν, οἰκογενειακὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν ἐπίπεδον.

Ὅφείλομεν εἰς τὸν κόσμον τὴν μεγάλην δωρεὰν τοῦ Κυρίου μας πρὸς ἡμᾶς, δηλαδὴ τὸ **Σταυρο-Ἀναστάσιμον Ἐκκλησιαστικὸν Ἴηθος** «ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνεΐᾳ» (Α΄ Τιμοθ. δ' 12).

* * *

Εἶθε μὲ τὰς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα αὐτὰ νὰ προσκυνήσωμεν δοξολογικὰ καὶ εὐχαριστιακὰ τὸν Σωτῆρα μας Χριστόν, τὸν **συνάψαντα** μὲ τὴν Σάρκωσίν Του τὰ Οὐράνια καὶ τὰ Ἐπίγεια, τὸν **συντρίψαντα καὶ συντρίβοντα** ὅλα τὰ εἶδωλα τῶν ἐχθίστων παθῶν, τὰ ὅποια μεταβάλλουν εἰς δαιμονικὸν αὐτοεἶδωλον τὸ ὕψιστον Δημιούργημά Του, τὸν Ἄνθρωπον.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν
† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Καλλίνικος
καὶ τὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου